Det foreningsår, som vi afslutter på dette landsmøde, har på mange måder været begivenhedsrigt. Ikke mindst folkeafstemningskampagnen i første halvår var en krævende opgave. Vi har gennemført en debat om opgavefordelingen mellem borger, kommune, amt og stat. Vi er mange steder godt i gang med at forberede kommunevalget til næste år.

Og i begyndelsen af denne måned kunne vi så fejre, at Venstre har været regeringsparti i ti år. Det er ikke nogen ringe bedrift. Mange ministre og folketingsmedlemmer har slidt i det i den periode.

Kun fire personer har været ministre i alle ti år. Det er foruden statsministeren, tre Venstre-ministre: Uffe Ellemann-Jensen, Knud Enggaard og Bertel Haarder.

Der er én ting, jeg har lyst til at nævne. Venstres formand er den demokratisk valgte udenrigsminister, som har størst anciennitet af alle nu fungerende udenrigsministre. Tre udenrigsministre har siddet længere, men de repræsenterer ikke demokratiske lande. Uffe har altså højst anciennitet blandt de demokratisk valgte.

Det er da en flot rekord.

Folkeafstemningen den 2. juni 1992.

Mange ting er sket i årets løb, men én begivenhed overskygger naturligvis alle andre. Det er folkeafstemningen om Maastricht-traktaten.

Vi stod over for en vigtig beslutning for Danmark, og derfor var det klart fra starten, at Venstre ville gå ud i en stor informationskampagne om traktaternes indhold og deres betydning for Danmark.

Vi indledte kampagnen med én bog, hvor Venstres formand besvarede en lang række spørgsmål: 107 spørgsmål om det nye Europa. Den blev en stor succes. Vi solgte den i 36.000 eksemplarer. Vi må nok sige, at det ikke tidligere er lykkedes at sælge en politisk bog i så stort et oplag.

Selvom man kan have sin tvivl til dét at udlevere en indviklet traktattekst til mennesker, som ikke er vant til at læse den slags ting, så valgte Venstre allerede fra starten at udgive den fulde tekst!

Vi ville ikke løbe risikoen for at blive beskyldt for at stikke noget under stolen.

I kampagnen fulgte vi det udmærkede samarbejde op mellem de tre oplysningsforbund: Liberalt Oplysningsforbund, SF's Oplysningsforbund og Det radikale Oplysningsforbund.

Vi startede en fælles skole- og uddannelsesinstitutions-kampagne med SF. Tanken

var i al sin enkelhed den, at Venstre repræsenterer det klare ja og SF det klare nej. De to partier har derfor en forpligtelse til for de unge at gøre temaerne om Europas fremtid helt klar. Vi stillede debattører, udarbejdede materialer, indspillede en video, som belyste disse emner.

Det blev en stor succes, og vi fik virkelig adgang til mange skoler og uddannelsesinstitutioner. Det havde vi naturligvis ikke fået, hvis vi ikke var kommet med et alsidigt projekt.

Venstre og LOF kørte parløb i det meste af kampagnen. Det var en god samarbejdsmodel, vi derved fik indarbejdet. LOF og Venstre supplerer hinanden på en meget god måde, og jeg vil gerne sige, at vi i fremtiden i langt højere grad, end vi hidtil har gjort, bør trække på hinandens ressourcer.

Venstre var meget aktiv i kampagnen. Ikke alene fordi det nu engang er vor natur, men også fordi vi betragter det scan en demokratisk forpligtelse klart at fremlægge vor politik. Vi tror ikke, at det politiske liv har bedst af, at sager "ties" igennem. Venstres kampagne er da også blevet rost fra mange sider. Man sætter pris på Venstres sammenhængende politiske arbejde.

Vi kan også konstatere, at Venstres kampagne byggede netop på de elementer, som også af vælgerne blev opfattet som de væsentligste. De meningsmålinger, som er foretaget i kampagnens forløb og umiddelbart efter, viser, at vi ramte de temaer, som opfattes som de væsentligste for at stemme ja.

Folkeafstemningen blev som bekendt tabt med en lille marginal, og vi kan i al beskedenhed konstatere, at vor kampagne leverede mange jastemmer i og udenfor vore egne rækker. Den meningsmåling Gallup-instituttet indsamlede dagen før valget, viste, at 93 % af Venstres vælgere stemte ja. Den højeste andel af samtlige partier.

Vi skal ikke skjule, at der var problemer i Ja-kampagnen.

For det første valgte en række af ja-partierne at slå på temaer, som vælgerne ikke tillagde betydning. Det gjaldt f.eks. det nordiske aspekt. Kun 1 % lagde vægt på dette. Da landets to største partier - som samtidig var ja-partier - netop havde dette som hovedargument, så kan det bidrage til forståelsen af valgresultatet.

Ellers var hovedproblemet, at Socialdemokratiet, som anbefalede et Nej i 86, denne gang anbefalede et ja, men de førte ikke den kampagne, som var påkrævet for at overbevise deres egne vælgere.

De var ganske enkelt skandaløst passive - også selv om de midt i det hele blev engageret i en personstrid om formandsposten.
I slutfasen lancerede de så "det ærlige ja" - som på en eller anden måde skulle være bedre end "Uffes ja". Konsekvensen af de to ja'er ville sådan set blive det samme, men som det hedder i en vise: det er ikke det, at du siger det, det er altså måden, at du siger det på.
Det var naturligvis noget vrøvl, og det medførte da heller ikke andet end forvirring. De fleste er nok enige om, at udtalelser om, at hvis det blev nej, så kunne man blot stemme igen, fik en skæbnesvanger indflydelse på resultatet.
Der udviklede sig under folkeafstemningen en opfattelse af, at hvis man sagde noget om, at nej'et kunne få uheldige og negative konsekvenser for Danmark, så var det "skrækkampagne". Det var noget, som modstanderne med stor dygtighed fremførte.
Jeg vil godt advare mod, at vi falder for sådanne kneb. Når modstandere bilder folk ind, at et Ja til Maatricht betyder forringet dansk folkepension. At hospitalsbehandlingen skal forringes. Eller som Henning Christophersen kunne berette om, at han blev mødt med et spørgsmål, om det var rigtigt, som en lærer sagde, at når Danmark kom i Maastricht-Unionen skulle alle skolebørn gå med uniform. Ja, så må man vel sige, at vi skal være varsomme med at acceptere påstanden om, at vi fører skrækkampagne.
Vi førte en hæderlig, oplysende og omfattende informationskampagne, som vi kan være stolte over.
Lidt ironisk vil jeg sige, at efter det knebne nej. Så har vi ikke hørt de store ramaskrig om, at afstemningens resultat skyldtes, at folk ikke kendte indholdet eller blev ført bag lyset.
Man kan fundere over, hvad der ville være sket, hvis resultatet var blevet 50,3 % ja, og 49,7 % nej.
Mon nej-sigeme ville have opført sig lige så ydmygt og loyalt over for folkeafstemningens resultat, som ja-sigeme har gjort det? Det er kun en stille privat refleksion.
Vi har grund til at være tilfredse med vor indsats. Venstres organisation gjorde et stort arbejde. Det største blandt ja-sigerne. Det skal der lyde en stor tak for. Vi kan være stolte over, at Venstres organisation kan trække det store læs.
Vi ved ikke i dag, hvornår vi skal ud i en ny folkeafstemning - men at den kommer -

det er helt klart.
Vi fortsætter derfor det høje beredskab på Sekretariatet.
Venstres organisation.
Selv om mange kræfter er lagt i EF-kampagnen, så er der foregået mange andre spændende ting i Venstre.
Man kan ikke i en kortfattet landsmødeberetning komme ind på de mange ting, som sker i løbet af et år. Det kunne være både sjovt og spændende at præsentere de mange ting, som foregår rundt omkring i Danmark i Venstres foreninger - i Venstres organisation.
Jeg må indskrænke mig til nogle få ting - som ikke yder arbejdet i hele Venstres organisation retfærdighed.
Venstre har 73.926 medlemmer, og det er et næsten uændret medlemstal. Der har været en mindre tilbagegang på 1298 medlemmer. I Jylland er tilbagegangen på 1232 medlemmer, og på Øerne har der været en tilbagegang på kun 95 medlemmer. Denne udvikling i medlemstallet afspejler, at Venstre i disse år går frem i byområderne og i hovedstadsområdet.
De tre storkredse i København, Københavns amt, Frederiksborg amt, Roskilde amt og Vestsjællands amt har netto-fremgang. Det samme har 33 kredse over hele landet. Sidste år var det kun 22 kredse, der havde fremgang.
Vi har således et stærkt udgangspunkt i året op til kommunevalget. I kommunalvalgår stiger medlemstallet traditionelt, og det giver håb om, at vi til næste år kan komme i medlemsfremgang, hvis der alle steder ydes en indsats herfor.
For mig er der ikke tvivl om, at Venstres politiske styrke skyldes vore mange medlemmer. Ikke mindst på det lokalpolitiske plan, hvor vi står meget stærkt, skyldes det vort høje medlemstal.
Et højt medlemstal sikrer en levende organisation. En organisation med mange ambassadører i hverdagen.
Der gøres et stort arbejde i mange Venstreforeninger for at holde medlemstallet højt. Det gøres af foreninger, og det gøres af enkeltpersoner.
Det høje medlemstal skal sikres både af organisationen og foreningen, men så sandelig også af vore politikere - såvel folketingspolitikere, kandidater som kommunalpolitikere, borgmestre og til kommunevalg også vore kandidater.
Organisation og politikere er lige forpligtede på denne opgave.

Mange medlemmer giver aktivitet, og det giver politisk styrke, som kan sikre, at vi får flere valgt og dermed større gennemslagskraft.
Politik og medlemstegning er to sider af samme sag.
Foreningsarbejdet.
Mange steder i Venstre går foreningsarbejdet rigtigt godt. Medlemmerne får mange tilbud. Der gives orientering. På møderne drøftes politik. Der gives tilbud om debat og studiekredsarbejde. Politikere og organisation ønsker medlemmernes aktive deltagelse.
En levende organisation skal være til for medlemmerne - og ikke omvendt. Vi er i dagens Danmark forvænte med tilbud om aktiviteter og fornøjelser, og Venstre konkurrerer i et marked med mange aktivitets- og indflydelsestilbud. Derfor skal vi hele tiden gøre vor indsats bedre for at tiltrække nye mennesker.
Nogle foreninger er små, og de kan naturligvis ikke løfte samme store opgaver som store foreninger. Derfor må foreningerne lære at arbejde sammen om de ting, de ikke kan løse enkeltvis.
Jeg skal opfordre til, at vore foreninger benytter vore dygtige organisations- og amtskonsulenter.
De kan hjælpe med at løse de problemer, der måtte være i foreningerne. Brug derfor deres indsats til at forbedre arbejdet.
Den enkelte forening er grundstammen i vor organisation og i vort arbejde. Vi skal derfor gøre alt for at bevare så mange levedygtige foreninger som overhovedet muligt. Jeg fristes næsten til at sige, at vi skal have så mange foreninger som overhovedet muligt.
Vi skal ikke lægge foreninger sammen. Vi skal lære at udnytte hinandens og vore fælles ressourcer.
I Venstre trives debatten.
Meningen med et politisk parti er at drøfte politik og grænsen mellem, hvad politikere skal tage sig af, og den enkelte selv skal klare.
Det kan være lokale politiske forhold. Det kan være amtets forhold. Landspolitik. Og det kan være mere overordnede emner, som f.eks. Danmarks forhold til EF og Europas fremtid.
På landsmødet i år tager vi fat på et vigtigt emne: Folk og folkestyre. Det handler om det demokratiske liv i Danmark. Det er spørgsmålet, om vi borgere er flinke til at tage

del i beslutningerne og ansvaret for fremtiden.
I stedet for at sidde med hænderne i skødet og vente på en tvivlsom grundlovsændring, burde vi så ikke sikre, at vi udnytter de rammer og muligheder, vi allerede har i dag. Det er den liberale måde at gribe tingene an på. Vi går selv i gang. Vi tager selv et ansvar.
Folkestyret skal tages alvorligt. Det kræver din indsats, og det kræver min. Det er ikke underholdning, og det vil ikke blive serveret på et sølvfad. Er det ikke sådan, at du selv vil tage fat, så kan du være forvisset om, at der er mange andre, som hellere end gerne vil bestemme over dig.
Vi har i Venstre i år drøftet opgaveforeningen mellem borger, kommune, amt og stat. For et år siden igangsatte vi dette arbejde. Som formentligt det eneste parti i Danmark satte vi en medlemsdebat i gang. Et omfattende oplæg var udarbejdet om spørgsmålet.
Op til landsmødet har vi samlet alle de indlæg, vi har fået tilsendt. Materialet er blevet bearbejdet. Det er udsendt til alle interesserede, og landsmødets delegerede kan hente et eksemplar i forhallen.
I Landsoplysnings- og Aktivitetsudvalget har man udarbejdet et debatoplæg om landdistrikterne. Det skal nu til behandling i den kommende tid i vore foreninger. Landsoplysningsudvalget har straks fulgt dette op med at igangsætte et arbejde om en liberal politik i byerne.
På den måde giver vi vore medlemmer mulighed for at deltage i og præge samfundsdebatten og Venstres politiske mål.
Det giver kvalitet i vort arbejde, og det præger naturligvis folketingsmedlemmernes, kommunalpolitikernes og amtsrådsmedlemmernes indsats .
Udvalgsarbejdet i Venstre.
En af de ting, vi i den kommende tid bør ofre nogen opmærksomhed, er arbejdet i vore udvalg.
Rundt omkring i Venstres mange foreninger, kredse, amter foregår et godt og spændende udvalgsarbejde. Imidlertid må vi også konstatere, at det nogle steder ikke foregår tilfredsstillende. Det er for stift. Det gennemføres måske kun, fordi der i vedtægterne står, at man skal have et udvalg om dette eller hint emne. Udvalget nedsættes mere af tvang end af lyst, og det er en dårlig baggrund for arbejdet. Formanden føler sig måske ikke forpligtet. Den bestyrelse, som har nedsat udvalget,

interesserer sig ikke for dets arbejde. Ja, man er måske helst fri for at høre noget, og man bakker det i hvert fald ikke op.
For nogle år siden drøftede Venstres Landsmøde et forslag om at afskaffe de vedtægtsbestemte udvalg og i stedet gå over til at arbejde med ad-hoc-udvalg.
Det er udvalg, som er nedsat til løsning af en bestemt opgave inden for en vis kortere fastsat tidsfrist. Når opgaven er løst, ophører udvalget med at eksistere, og medlemmerne kan kaste sig over andre opgaver, som interesserer dem.
Forslaget blev nedstemt af landsmødet. I mellemtiden kan vi konstatere, at mange foreninger, kredse og amter i langt højere grad end før, nu arbejder med de såkaldte ad-hoc-udvalg.
Det, at arbejdet har et forud fastsat sluttidspunkt. Det, at arbejdet er nedsat og igangsat, fordi det var ønsket af en kreds af medlemmer, det giver større entusiasme og arbejdsglæde.
Udvalgsarbejdet er en vigtig del af vort arbejde. Det udvikler Venstres politik, og det giver nye medlemmer træning i at arbejde med politiske spørgsmål.
Måske er tiden kommet til, at vi igen begynder at interessere os for vort udvalgsarbejde. Vi kunne efter min mening udnytte vore samlede ressourcer - og medlemmernes - bedre, ved at benytte ad- hoc-udvalg. Udvalgsarbejdet skal i højere grad styres af medlemmernes ønsker.
Kommunevalget 1993.
I et stykke tid har vore foreninger været i gang med at forberede kommunevalget, som skal afholdes i november 1993.
Midtvejs i arbejdet er der gjort status over indsatsen. Hvad lovede vi i 1989? Hvor meget har vi gennemført? Hvad mangler vi, og hvordan griber vi den resterende byrådsperiode an?
Ved vinterens generalforsamlinger blev der mange steder truffet beslutninger om opstillinsform, antal af lister, proceduren ved valg af og indplacering af kandidater, og man har drøftet selve valgkampens forløb.
I det kommende efterår skal der gang i arbejdet med at udarbejde hand-lingsprogrammer. Kandidaterne skal findes. Der skal ske kandidatuddannelse og medietræning.
Et godt kommunevalg kommer ikke af sig selv, og derfor skal det forberedes. Det gælder på det politiske, det personmæssige og det organisatoriske plan.

Landsorganisationen gennemfører en række amtsmøder for bestyrelsesmedlemmer Formålet er, at vi i fællesskab skal arbejde med at få så mange kandidater til at stille op som overhovedet muligt.
Vi har udarbejdet et materiale, som skal inspirere mange medlemmer til at ville stille op til kommunevalget.
Vi skal afmystificere det politiske arbejde. Vi skal fortælle, at politisk arbejde og politiske tillidsposter er for alle mennesker, som har en mening om samfundets udvikling, og som vil gøre noget ved det. Det kræver ikke en højere uddannelse. Det er ikke videnskab. Politisk arbejde er sund fornuft og for Venstres vedkommende en liberal holdning.
Vi skal i Venstre gøre det til et succeskriterium, at så mange som muligt ønsker at stille op og blive valgt.
For et parti som Venstre ville det være en falliterklæring, hvis vi skulle komme i den situation, som nogle andre partier var i ved sidste kommunevalg, hvor de måtte annoncere efter kandidater.
Det skal ikke overgå os. Vi vil ikke opstille folk, bare fordi vi ikke kan finde andre. Vi vil opstille liberalt indstillede mennesker, og vi er tilstrækkeligt mange i Venstre til, at det kan vi også gøre.
Det at være liberal er naturligvis for os det vigtigste.
Til efteråret vil Sekretriatet gennemføre nogle regionale møder om det at skrive handlingsprogrammer, og det at markedsføre dem. Til disse møder vil vi indbyde 2 repræsentanter for hver kommune.
Indenrigsminister Thor Pedersen vil i begyndelsen af 93 tage på en amtsturné for at drøfte politik.
I efterårets løb vil Sekretariatet udsende et oplæg til en liberal kommunalpolitik. Det skal inspirere det lokale arbejde.
Vi udgiver nu Kommunale Nyhedsbreve, og jeg skal opfordre til, at alle medlemmer, som måtte være interesserede i dette nyhedsbrev, rekvirerer det.
Kommunevalget er vigtigt for Venstre, og vi skal derfor sikre os, at vi har et godt udgangspunkt for valgkampen til næste år.
De politiske partier og folketinget.
I de senere år er der blevet talt og skrevet meget om de politiske partiers krise. Især de såkaldte valgforskere og politologer slår sig op på at karaktersætte og vejlede de

politiske partier og vælgerne.
Den gruppe er tilsyneladende så alvidende, at vi snart ikke behøver hverken folketinget eller de politiske partier.
Meningsmålinger, valgforskere og journalister er tilsyneladende langt bedre til at bestemme nationens fremtid end de folkevalgte, som jo kun er "amatører". Hvorfor lytte til politikere, når vi hver dag i avisen kan se en meningsmåling. Om Uffe opfører sig ordentligt. Om vi går ind for flygtninge. Højere eller lavere skat. Om Brixtofte har ret eller uret. Om vi skal sende FN-soldater til Bosnien. Om medicinpriser. Kommunal service. O.S.V.
Jeg vil godt advare mod de tendenser, som går ud på at afskaffe de politiske partier. Det siges selfølgelig ikke rent ud.
Når medlemmerne ikke vil være medlemmer og betale kontingent, så må der indføres et system med statstilskud. Nu bliver det ikke afgørende, om man kan drive en ordentlig organisation, scan mennesker gerne vil være medlem af.
Perspektivet er klart. Klarer man sig godt ved valget, så giver det mange stemmer. Da man ingen medlemmer har og skal tage hensyn til, så er det sikrere at hyre et ordentligt reklamebureau, som kan skaffe stemmer i kassen og dermed kroner.
Når man skal finde kandidater, så er der ingen grund til at se i medlemskredsen. For der er ingen medlemmer. Næ, så må vi se os om efter kendte folk. De kan trække stemmer. Og skulle de ikke være helt i overensstemmelse med partiets politik, så må vi affinde os med det.
Når der skal træffes store og vigtige politiske beslutninger, så afsætter Folketinget økonomiske midler til et politisk oplysningsarbejde. Sådan var det ved EF-folkeafstemningen. Og det er både rigtigt og godt.
Det, der kan være svært at forstå, er, at et flertal i folketinget vedtager, at kun en mindre del skal kanaliseres igennem de politiske partier. Altså selv politikerne synes åbenbart skeptiske overfor de politiske partier. Jamen, hvad er det da for noget. Skal det nu være "finere" at maskere et politisk parti som en græsrodsbevægelse, en lejerforening, eller en sangforening, som så kan drive politisk progaganda under falsk varebetegnelse? I stedet for at lade de politikere og de politiske partier melde klart ud med klar afsenderbetegnelse, så vælgerne får at vide, hvem der står bag.
I et demokrati er det vigtigt, at de unge lærer at informere sig om de politiske partier og de politiske holdninger.

Det får de i dag gennem partierne, og vi kan konstatere, at mange skoleklasser får forskellige opgaver i samfundsforhold, scan gør, at de skal indsamle politisk information.
Vi er glade for disse henvendelser, og vi gør os umage for at give de unge ordentlig besked om Venstre.
Så dukker det op i Folketingets administration, at det er bedre, at Folketinget samler denne information og fortæller, hvad alle partier mener. Så behøver de unge ikke henvende sig forskellige steder - at henvende sig hos partierne!
Det giver altså dét signal til de unge, at man - ved at henvende sig på et offentligt kontor - kan få at vide, hvad f.eks. Venstre mener.
Jeg synes, at man berøver de unge og partierne muligheden for at komme i kontakt med hinanden. Hvorfor skulle Folketinget ikke bare venligt henvise de unge til at kontakte de politiske partier? Det var der mere folkestyre-perspektiv i, og det er naturligt.
Vi skal væk fra, at alt skal ensrettes, og at vi skal have meninger om et og det samme, og vi skal væk fra at overflødiggøre partierne.
Her må Folketinget trods alt gå i spidsen.
Også i kommunerne er man ved at slå ind på en vej, som ikke styrker de politiske partier. Af en eller anden grund finder man f.eks. i nogle kommuner, at partierne ikke må hænge plakater op i forbindelse med valg. Men det hører jo nu engang med til at gøre opmærksom på, at der er valg. Ja, men små partier kan jo ikke hænge plakater op for de har ingen medlemmer, som gider gøre det. Så det må vi tage hensyn til - siger man . Der må nemlig ikke være forskel på store partiers muligheder og små partiers muligheder.
Så bliver vi alle lige, og det er ligegyldigt, om man har medlemmer eller ej.
Næ, lad os slippe for partierne, synes mange at sige, så kan eksperterne vejlede os i den rette brug af stemmesedlen. Så kan vi reduceres til det stemmekvæg, som nogle ønsker.
Endnu har ingen villet fortælle mig, hvad alternativet til de politiske partier er.
Det kan Jeg nu også godt selv regne ud. For det er kampagneorganisationer og et system, hvor man skal være kendt i forvejen. Man skal være kendt i medierne, og man skal være mediernes yngling. Et orakel som i tide og utide spørges til råds. Ikke kun på grund af sine politiske meninger, men måske også p.g.a. privatlivet.

Men hvad er det for et politisk system?
Hvordan kan vi i det system gøre os håb om, at fru Mortensen og hr. Nielsen kan blive valgt til folketing eller kommunalbestyrelse. De er ikke mediernes ynglinge. De har ikke penge til at betale. Så hvordan skal de kunne gøre opmærksomme på sig selv og deres problemer? Deres holdninger?
Desværre bevæger vi os i det politiske landskab i skandaler og katastrofer. Hvad nu hvis fru Mortensen og hr. Nielsen ikke synes, at verden kun består af skandaler og katastrofer, men at udviklingen skal justeres lidt her og lidt der, og at ikke alt i dette samfund skal politiseres?
Ikke alt er politik i denne verden.
I en verden, hvor kun skandaler og stærke synspunkter kan finde nåde for offentlighedens opmærksomhed - i den verden trives kun to grupper. De mediebevidste og de mediekyndige - og så dem, der er ramt af katastrofer og ulykker.
Jeg synes, at vi skal gengive de politiske partier en central placering i den politiske meningsdannelse. Det er nemlig kun de politiske partier, som kan give menigmand mulighed for at få sin mening frem ved selv at blive opstillet og selv at blive valgt til folketing eller kommunalbestyrelse.
De politiske partier skal til gengæld blive bedre til at lytte, og til at engagere medlemmerne og vælgerne.

Der er brug for partier, som giver medlemmerne en talerstol. Og som har politikere, der lytter.
Der er ikke brug for initiativer såsom grundlovsændringer, der blot overflødiggør den politiske proces i partierne og fremmer en populistisk mediepolitik.
Mon ikke alle politiske partier skulle bestræbe sig på at udnytte de rammer, vi har i dag for at gøre det politiske liv mere spændende og vedkommende og sørge for en politisk debat på et rimeligt sagligt niveau og sikre, at så mange som muligt kan komme til orde.
Jeg skal opfordre til, at vi ikke i det politiske liv i folketing og kommunalbestyrelser nedprioriterer de politiske partier. De politiske partier er meningmands mulighed for at komme til orde.
Et levende demokrati kræver engagement, men også mulighed for at udnytte dette.
I Venstre vil vi tage udfordringen op. Vi vil ikke reduceres til en

kampagneorganisation. Vi vil være et levende parti, som er en vigtig brik i folkestyret. Et folkestyre med engagerede medborgere.

Vi vil kæmpe for, at politik forbliver noget, alle borgere kan deltage i.

Lad os tage udfordringen op.

Jeg vil slutte min beretning med at sige, at Venstre har været regeringsbærende parti i 10 år. Det har været 10 år, hvor vi nogle gange synes, at det gik godt. Nogle gange synes vi, det gik skidt. Nogle gange havde vi politisk medvind. Andre gange modvind! Men det har aldrig fået os til at tvivle på, at det var ulejligheden værd.

Det har krævet stor indsats af vore politikere. Men det har så sandelig også været arbejdskrævende i organisationen.

Jeg vil derfor benytte lejligheden til at takke alle i Venstres organisation, som igennem de sidste ti år har gjort en kæmpeindsats for at befæste de politiske resultater.

Det har vi gjort, fordi vi har haft tillid til vore folkevalgte. Tillid til, at de fører liberal politik. Det har vi gjort i bevidstheden om, at de er dygtige politiske håndværkere, som kan sikre liberale politiske resultater, når blot den mindste chance opstår.

Vi ved også, at det nogle gange ikke går i den rigtige retning, men det skyldes alene, at de politiske realiteter og magtbalancen er os imod.

Det kan vi kun ændre ved at arbejde for, at Venstre som organisation bliver stærkere. At vi får flere medlemmer. Og at vi på valgdagene får flere stemmer.

Politiske resultater kræver politisk styrke. Det vil vi arbejde for i Venstres store organisation. På landsplan. I kommunen. I amtet og i Europa-Parlamentet.

Jeg ønsker alle Venstres folk god arbejdslyst i den kommende tid.